

ת"פ (ראשון לציון) 14179-01-23 - מדינת ישראל נ' פלוני

ת"פ (ראשון-לציון) 14179-01-23 - מדינת ישראל נ' פלונישלום ראשון-לציון

ת"פ (ראשון-לציון) 14179-01-23

מדינת ישראל

נגד

פלוני

בית משפט השלום בראשון-לציון

[14.10.2024]

כבוד השופטת, סגנית הנשיא שירלי דקל נוח

גזר דין

כתב האישום

הנאשם הורשע על פי הודאתו, בכתב אישום מתוקן הכולל שני אישומים: אישום ראשון בעבירה של תקיפת סתם - בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), ואישום שני בעבירה של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין.

על פי הרקע לכתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי לכתב האישום היו הנאשם והמתלוננת בני זוג פרודים ולהם ילד משותף, קטין בן שנתיים ו-4 חודשים (להלן: "הקטין").

יחד עם הנאשם, המתלוננת והקטין התגוררו בבית שני ילדיה הקטינים של המתלוננת, ובכללם ב.מ. יליד 2006 (להלן בהתאמה: "הילדים" ו-"ב.מ").

אישום ראשון - ביום 31.12.2022 בשעה 13:16 או בסמוך לכך, שהו הנאשם, המתלוננת, הילדים והקטין בביתם בראשון לציון. בנסיבות המתוארות, הנאשם כעס על המתלוננת מאחר שצעקה על הילדים, ואמר לה: "מה התחרפנת? נראה שאת צריכה להיות כל הזמן בעבודה". בתגובה, המתלוננת ביקשה מהנאשם שלא ידבר עמה. בהמשך, קילל הנאשם את המתלוננת ואמר לה "זבל של אישה", והמתלוננת בתגובה ענתה לו כי אם יתקרב לכיוונה היא לא תשתוק ותדקור אותו.

מיד ובסמוך, התקרב הנאשם לכיוון המתלוננת. ב.מ. שהבחין במתרחש ונעמד בין השניים. הנאשם הניף את ידו ואחז בראשה של המתלוננת. בהמשך, הניף הנאשם את ידו בשנית לכיוון ראשה של המתלוננת, אך ידו נתפסה בשערותיה, וכאשר משך את ידו, נתלשו שלא במתכוון שיערות מראשה.

אישום שני - בהמשך למתואר באישום הראשון, ביום 31.12.2022, בשעה 16:04 או בסמוך לכך, שוחרר הנאשם מתחנת משטרת ראשון לציון בתנאים מגבילים, ובכללם הרחקה מבית המתלוננת ואיסור יצירת קשר עמה למשך 15 ימים.

בהמשך, בשעה 17:24 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לבית, השליך אקווריום לרצפת המקום אשר התנפץ, לקח את הקטין ויצא מהבית.

הראיות לעונש וטיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה עמדה על נסיבות ביצוע העבירות במקרה דנן, על הערכים החברתיים בהם פגע הנאשם במעשיו, הפנתה לפסיקה וטענה כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן נע בין מספר חודשי מאסר ועד שנת מאסר. ב"כ המאשימה טענה כי בעתירתה העונשית לקחה בחשבון לקולה את הודיית הנאשם והחיסכון בזמן שיפוטי, רף החומרה של העבירות שאינו גבוה ואת מצבו הרפואי של הנאשם, ולחומרה את עברו הפלילי. ב"כ המאשימה טענה כי לאור מכלול הנסיבות, היה מקום להטיל על הנאשם 7 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, אך מאחר שהנאשם לא התייצב לבדיקת התאמה אצל הממונה על עבודות השירות, ולא התקבלה חוות דעת מתאימה בעניינו, עתרה להטיל עליו 4 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס.

ב"כ הנאשם טענה כי עובדות כתב האישום מלמדות על רף חומרה נמוך ביותר, השונה בתכלית מרף החומרה של האירועים בפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה, ועל כן, ביקשה לדחות את מתחם הענישה לו עתרה ב"כ המאשימה. ב"כ הנאשם טענה כי הנאשם לא יזם את האירוע נושא האישום הראשון, ועוד קודם לכך שתקף את המתלוננת, המתלוננת איימה עליו בדקירה, אך למרות זאת, המאשימה לא מצאה לנכון להעמיד את המתלוננת לדין, ומשכך נהגה כלפיו באכיפה בררנית.

אשר לאירוע נושא האישום השני, ב"כ הנאשם טענה כי בעת שהנאשם נעצר הוא היה נסער, שכן לטענתו הושפל על ידי השוטרים, חווה קושי נפשי ממשי וכששחרר ממעצר הגיע לביתו, בניגוד להוראת קצין המשטרה, לא על מנת ליצור קשר עם המתלוננת, אלא כדי לאסוף את חפציו ולקחת את הקטין.

ב"כ הנאשם טענה כי נוכח רף החומרה של העבירות, מתחם העונש ההולם מתחיל ממאסר על תנאי והפנתה לפסיקה.

אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות, ב"כ הנאשם טענה כי בעקבות האירוע נושא האישום השני הנאשם נעצר למשך 6 ימים, שוחרר למעצר בית מלא ובפיקוח וניתן צו הרחקה מהמתלוננת. לאחר כחודש ימים, הנאשם הודה במיוחס לו, אז בוטלו התנאים המגבילים, למעט צו ההרחקה מהמתלוננת ומהעיר ראשון לציון. ב"כ הנאשם טענה כי הנאשם סובל מבעיות פיזיות ונפשיות, ומצבו הנפשי החריף בעקבות אירועי מלחמת "חרבות ברזל", מאחר שבאותה עת הוא התגורר בעיר אופקים, סמוך לאזור בו בוצע טבח, ומאז סובל מחרדות בשל המראות שראה ואובדן חיי אנשים הקרובים לו, והוכר על ידי המוסד לביטוח לאומי כנפגע פעולות איבה. ב"כ הנאשם טענה כי בנוסף למצבו הנפשי, גם מצבו הרפואי של הנאשם נמצא בהתדרדרות, הוא מתקשה לתפקד, אינו עובד ומקבל קצבת נכות מהמוסד לביטוח לאומי, ולמרות זאת, מגייס את שארית כוחותיו כדי להיות אבא טוב ולגדל את בנו, שבקרוב ימלאו לו 4 שנים.

אשר לעברו הפלילי של הנאשם, ב"כ הנאשם ציינה כי הוא אינו בעבירות דומות וכי הרשעתו האחרונה היא משנת 2015. עוד הוסיפה וטענה כי הנאשם חסך זמן שיפוטי יקר מעצם הודאתו, וביקשה לייחס את העובדה שהתקשה להגיע לדיוני בית משפט ולבדיקת התאמה אצל הממונה על עבודות שירות, למצבו הרפואי והנפשי. לטענת ב"כ הנאשם, האירוע נושא כתב האישום הוא נקודתי, וזאת ניתן ללמוד מחלוף הזמן מעת ביצוע העבירות והעובדה כי מאז לא נפתחו נגד הנאשם תיקים נוספים.

בסיום טיעוניה לעונש, עתרה ב"כ הנאשם להעמיד את עונשו של הנאשם על הרף התחתון של מתחם הענישה ולהסתפק בהטלת ענישה הרתעתית בדמות מאסר על תנאי והתחייבות להימנע מעבירה.

הנאשם בדבריו האחרונים טרם גזר הדין טען כי התקשה לשהות במעצר ולהיות מנותק מבנו וכי ניתוק זה היווה עונש חמור מאד עבורו.

הנאשם הוסיף כי מעולם בעבר לא הרים יד על אישה, וכי האירוע נושא האישום הראשון היה אירוע לא מתוכנן וללא כוונה מראש מצדו לתקוף את המתלוננת. גם לגבי האירוע נושא האישום השני, הנאשם טען כי התפתח למשהו שלא היה אמור לקרות, מאחר שהוא לא חזר לבית כדי לשבור את אקווריום, אלא עשה זאת מרוב תסכול בעקבות התייחסות משפילה וגזענית של השוטרים כלפיו בתחנת המשטרה.

דין והכרעה

הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בכתב אישום מתוקן הכולל שני אישומים, אחד בעבירת תקיפה סתם של בת זוגו והשני, בעבירה של הפרת הוראה חוקית.

כל אחד משני האישומים מגולל מסכת עובדתית שונה ומייחס לנאשם עבירה שונה. על אף האמור, מאחר ששני האישומים אירעו באותו היום, קשורים וכרוכים זה בזה, הם מהווים חלק ממסכת עבריינית אחת. על כן, יש לראות בשני האישומים כ"אירוע אחד" מתמשך ולקבוע מתחם עונש הולם אחד כולל.

קביעה זו תואמת את פסיקת בית המשפט העליון ב-רע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.1.2014) ו-ע"פ 1261/15 דלאל נ' מדינת ישראל (13.9.2015), וכן את המתווה שעלה מעתירת ב"כ הצדדים לעונש.

אשר לאירוע נושא האישום הראשון, תחילתו בכעסו של הנאשם על המתלוננת מאחר שצעקה על הילדים והוא אף קילל אותה, ובתגובה, המתלוננת איימה על הנאשם כי תדקור אותו אם יתקרב אליה. כאשר הנאשם התקרב למתלוננת, בנה של המתלוננת, שהיה אותה עת בן כ-17 שנים, נעמד חוצץ בין השניים, אז הניף הנאשם את ידו לעבר ראשה של המתלוננת, ובפעם השנייה בה עשה זאת, נתפסה ידו בשערות ראשה, וכשמשך את ידו נתלשו שלא בכוונה שערות מראשה.

כעולה מן האמור, לתקיפה קדמו איומים מצד המתלוננת כלפי הנאשם. כמו כן, מדובר באירוע ספונטני ולא מתוכנן, כשהתקיפה לא גרמה למתלוננת לחבלות, למעט העובדה שלא במתכוון נתלשו שערות מראשה. מידת הסיכון שנשקף למתלוננת מידי הנאשם במהלך האירוע אינה גבוהה.

הערכים החברתיים שנפגעו כוללים את זכותו של כל אדם לכבוד, ביטחון ושלמות גופו, ובפרט, זכותה של אישה להיות מוגנת מפני אלימות מצד בן זוגה בתוך ביתה.

בעקבות האמור, באותו היום וזמן קצר לאחר שנעצר, שוחרר הנאשם בתחנת המשטרה בתנאי הרחקה ואי יצירת קשר עם המתלוננת, אך סמוך לאחר מכן הוא נכנס לבית, ניפץ אקווריום, ויצא מהבית תוך שלקח איתו את בנו הקטין, שהיה אז בן שנתיים ו-4 חודשים.

הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מהפרת הוראת קצין המשטרה הם שמירה על שלטון החוק והסדר הציבורי. אמנם הנאשם הפר הוראה חוקית, שנועדה להגן על המתלוננת מפניו, אך להפרת ההוראה החוקית לא נלוותה כל עבירה כלפיה.

לאור נסיבות ביצוע העבירות המפורטות לעיל, מידת הפגיעה בערכים החברתיים היא ברף חומרה נמוך. הפסיקה קובעת כי ככלל, תופעת האלימות במשפחה ואלימות בין בני זוג בפרט, עולה לכדי פסול מוסרי ויש להוקיעה ולמגרה, בין היתר, באמצעות ענישה מחמירה ומרתיעה - ראו לדוגמה: ע"פ 6968/16 גרני נ' מדינת ישראל (22.5.2018); רע"פ 4052/21 פלוני נ' מדינת ישראל (15.6.2021); רע"פ 340/21 מסרי נ' מדינת ישראל (28.1.2021) וכן רע"פ 375/22 מדינת ישראל נ' בסל (10.2.2022).

עיינתי בפסיקה שאליה הפנתה ב"כ המאשימה, אך אני סבורה כי לא ניתן ללמוד ממנה על מתחם העונש ההולם במקרה דנן, מאחר שבאותם הליכים הורשעו הנאשמים באירועי אלימות חמורים מהמקרה הנדון, ואפרט - עפ"ג (מחוזי-מרכז) 5356-01-19 ה.ח נ' מדינת ישראל (25.3.2019) - נדון ערעורו של נאשם שהורשע בשני כתבי אישום שצורפו יחדיו - כתב אישום אחד כלל שני אישומים: האישום הראשון, בעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, בכך שהניח ידו על סנטר המתלוננת, היכה באגרוף בכתפה, בגבה ובראשה וגרם לה לחבלות בדמות שפשוף אדום. בית המשפט קבע כי מתחם הענישה נע בין מספר חודשי מאסר ועד 18 חודשים. האישום השני בעבירה של הפרת צו בית משפט, בכך שהגיע לבית המתלוננת בניגוד לצו והסתתר מפני השוטרים שהגיעו לבית, לגביו קבע בית המשפט מתחם הנע בין מאסר מותנה למספר חודשי מאסר. בכתב האישום הנוסף הורשע הנאשם בעבירות של תקיפת בן זוג והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, בכך שמנע מהמתלוננת ללכת לבית הוריה, תפס בידה, תפס במטפחת ראשה, וכשהגיע שוטר למקום הוא דחף את השוטר והתנהג באופן פרוע. לגבי התיק המצורף קבע בית המשפט מתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר ועד 12 חודשים.

הנאשם היה בעל עבר פלילי שכלל 9 הרשעות קודמות בגין ריצה עונשי מאסר בפועל, הוגשו בעניינו תסקירים ללא המלצה טיפולית, הערכה הייתה כי הוא מסוכן לשלומה של המתלוננת ולא היה בעניינו כל אופק שיקומי. בית המשפט השלום הטיל על הנאשם בגין כלל העבירות 14 חודשי מאסר ומאסרים מותנים. ערעור הנאשם נמחק בהסכמתו.

ת"פ (שלום-ראשל"צ) 34838-02-21 מדינת ישראל נ' דוידוביץ (7.2.2022) - הנאשם הורשע בעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, בכך שסטר בפניה בחוזקה וגרם לה לאדמומיות בלחי. בית המשפט קבע כי מתחם הענישה נע בין חודש ל-8 חודשי מאסר, ומאחר שהנאשם בחר שלא לפנות לשירות המבחן ולא היה לפני בית המשפט כל נתון שהצדיק להקל בעונשו במטעמי שיקום, הטיל עליו מאסר למשך חודש שירוצה בדרך של עבודות שירות ומאסר מותנה.

כן עיינתי בשני גזרי הדין אליהם הפנתה ב"כ הנאשם, כדלקמן:

ת"פ (שלום-י-ם) 20828-10-20 מדינת ישראל נ' פלוני (20.3.2022) - הנאשם הורשע בעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש. לפי תסקיר שירות המבחן, הנאשם לא קיבל אחריות למעשיו ונטה לטשטשם, שירות המבחן העריך כי קיימת רמת סיכון בינונית להישנות ביצוע העבירות ולא בא בהמלצה טיפולית לגביו, אך המליץ לסיים את ההליך בהטלת צו של"צ ומאסר מותנה.

בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין של"צ נרחב או ימי מאסר ספורים ועד 6 חודשי מאסר. הנאשם נעדר עבר פלילי, הודה וחסך את עדות המתלוננת והיה המפרנס היחיד של משפחתו. קבלת האחריות מצד הנאשם לקתה בחסר, אך בית המשפט סבר כי ייתכן שהדבר נובע מכך שאינו פתוח לדבר על רגשותיו וקורותיו. נוכח האמור ומאחר שבית המשפט סבר שהטלת מאסר בעבודות שירות תיפגע במשפחה ובכלל זה במתלוננת, גזר על הנאשם צו של"צ, מאסר מותנה והתחייבות.

ת"פ (שלום-נת') 20399-01-19 מדינת ישראל נ' פלוני (30.9.2021) - הנאשם הורשע בעבירה של תקיפה סתם - בן זוג, שעה שלאחר ויכוח בינו לבין בת זוגו הוא הפילה ארצה ומשך בשערות ראשה.

בתחילה בפני שירות המבחן הנאשם לא לקח אחריות למעשיו, ובהמשך חל שינוי בעמדתו והוא קיבל אחריות למעשיו, אך נקט עמדה מצמצמת והתקשה להכיר בפגיעתו במתלוננת. שירות המבחן העריך כי אם הנאשם לא ישתלב בהליך טיפולי, קיים סיכון גבוה להישנות עבירות, ולנוכח סירוב הנאשם בקבלת טיפול, לא בא בהמלצה טיפולית.

בית המשפט קבע כי רף החומרה של העבירה אינו גבוה, ללא המשכיות או חזרתיות, ומשכך קבע כי הרף התחתון של המתחם הוא ענישה צופה פני עתיד ועד 8 חודשי מאסר.

מאחר שהנאשם נעדר עבר פלילי, לאור חלוף זמן של שלוש שנים מאז ביצוע העבירה, עמדת המתלוננת והעובדה כי בני הזוג חיים יחד, נגזרו על הנאשם מאסר מותנה, של"צ והתחייבות.

מהפסיקה הרבה המצויה במאגרים המשפטיים לגבי עבירה זו, עולה כי קיימות דרגות חומרה שונות, ובהתאם לכך, ניתן למצוא קשת רחבה ביותר של עונשים. מתחם הענישה שנקבע על ידי בתי המשפט משתנה בהתאם לנסיבות ביצוע העבירה, ביניהן עוצמת התקיפה ותוצאותיה, כשהרף התחתון של מתחם העונש יכול במקרים בהם רף החומרה נמוך להתחיל במאסר מותנה. העונש המוטל על הנאשם נקבע בהתאם לנסיבותיו האישיות, עברו הפלילי, לקיחת האחריות מצדו על מעשיו, מידת שיתוף הפעולה שלו בטיפול ועוד.

לעניין זה ראו לדוגמה את גזרי הדין ב-ת"פ (שלום-ק"ג) 34559-11-15 מדינת ישראל נ' שוקלובסקי (5.4.2017); ת"פ (שלום-ק"ג) 20523-12-15 מדינת ישראל נ' סמיאן (20.7.2017); ת"פ (שלום-נת') 52600-08-19 מדינת ישראל נ' פלוני (22.6.2021); ת"פ (שלום-נת') 42606-12-20 מדינת ישראל נ' פלוני (8.9.2022) וכן (שלום-נת') 65876-07-23 מדינת ישראל נ' פלוני (21.4.2024).

במקרים בהם תקיפת בת הזוג הייתה ברף חומרה גבוהה, נקבע מתחם ענישה החל ממאסר שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות.

הענישה הנוהגת באשר לעבירה של הפרת הוראה חוקית, מתחילה במרבית המקרים במאסר על תנאי ועד מספר נמוך של חודשי מאסר בפועל.

לאור עקרון ההלימה, הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם, נסיבות ביצוע העבירות והענישה הנוהגת, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם את העבירות הנדונות בנסיבותיהן מתחיל במאסר מותנה ועד 8 חודשי מאסר, לצד ענישה נלווית בדמות קנס, פיצוי או התחייבות כספית.

אין טענה מצד מי מהצדדים כי יש לחרוג ממתחם העונש ההולם לחומרה מטעמי שמירה על שלום הציבור או לקולה מטעמי שיקום. לפיכך, יש לקבוע את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות - הנאשם בן 37, נשוי למתלוננת ואב לילד בן 4.5 שנים.

הנאשם הודה במיוחס לו והביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר וכן בצורך בשמיעת עדות המתלוננת.

הנאשם היה עצור בתיק זה מספר ימים, ולאחר מכן שהה בתנאים מגבילים.

על פי המסמכים הרפואיים שהוגשו לעיוני, הנאשם סובל מדלקת קשה בקיבה ובתריסריון וכן מהפרעת דיכאון כרונית והפרעת הסתגלות.

הבעיות הרפואיות והנפשיות של הנאשם הופיעו עוד טרם המועד הרלוונטי לכתב האישום, ומאז הלכו והחריפו. בעת פרוץ מלחמת "חרבות ברזל" שהה הנאשם בעיר אופקים, כחלק מתנאי ההרחקה מהמתלוננת, ונחשף שם לאירועים קשים. בעקבות זאת, הוכר הנאשם על ידי המוסד לביטוח לאומי כנפגע פעולות איבה בגין הפרעת דחק וחרדה.

הנאשם נמצא בטיפול רפואי וכן במעקב וטיפול פסיכיאטרי, ובמצבו הוא אינו מצליח לחזור למעגל העבודה.

ניתן היה להתרשם באופן ישיר ממצבו הגופני והנפשי הרעוע של הנאשם במהלך דיון האחרון בו נשמעו הטיעונים לעונש. הנאשם שוקל כיום כ-40 קילוגרם, סובל מכאבים, מוצף בחרדות, מצב רוחו נסער וירוד מאד וניכר כי הוא מצוי במצוקה קשה.

מצב הבריאותי והנפשי של נאשם מהווה שיקול אותו מחויב בית המשפט לשיקול בעת שהוא גוזר את עונשו, ובמקרה זה יש לתת למצבו זה משקל משמעותי.

אמנם לחובת הנאשם עבר פלילי הכולל ארבע הרשעות קודמות, אך כלל העבירות אינן ממין העניין והן התיישבו זה מכבר. כמו כן, אציין כי כלל הרשעותיו הסתיימו בענישה צופה פני עתיד בדמות מאסרים מותנים לצד התחייבות או קנס.

הנאשם נשלח לראיון התאמה אצל הממונה על עבודות השירות אך לא התייצב, ומשכך אין חוות דעת בדבר התאמתו לריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות. בשל מצבו הנפשי של הנאשם ונוכח העובדה שלא ריצה בעבר מאסר בפועל, הרי ששליחתו למאסר עלולה לגרום לו לנזק משמעותי וכך גם לבנו הצעיר, שהוא האחראי המרכזי על הטיפול בו. נוכח כל האמור, בשים לב לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות, בדגש על מצבו הנפשי והרפואי המורכב של הנאשם, סברתי כי יש להעמיד את עונשו בחלקו התחתון של מתחם העונש ההולם, ולהשית עליו עונש של מאסר מותנה לצד התחייבות, תוך הימנעות מהטלת קנס בהתחשב גם במצבו הכלכלי ובעובדה שאינו עובד נוכח מצבו המפורט בהרחבה לעיל.

סוף דבר

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי למשך שלושה חודשים, והנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור בתוך 3 שנים מהיום עבירה מן העבירות בהן הורשע.

ב. הנאשם יצהיר כי הוא מתחייב להימנע בתוך תקופה של 3 שנים מהיום מלבצע עבירה מן העבירות בהן הורשע, ושככל שיבצעה ישלם סך של 1,200 ₪. הנאשם יצהיר על ההתחייבות כאמור מיד לאחר הקראת גזר הדין. צו כללי למוצגים.

אם הופקדו כספים במסגרת הליך המעצר, הם יוחזרו למפקידם, באין מניעה חוקית לרבות עיקולים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד תוך 45 ימים.

ניתן והודע היום, י"ב תשרי תשפ"ה, 14 אוקטובר 2024, במעמד הצדדים.